

Arrest

nr. 87 311 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 28 juni 2012, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 12 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Makhmur (Centraal-Irak). U zou sinds 2004 werkzaam zijn geweest in een bakkerij in Makhmur. Uw vader zou lid zijn geweest van de Baathpartij en zou na de val van het regime in 2003 gedood zijn in Mosul. Op 1 september 2011 zouden drie onbekenden u op weg naar uw werk hebben aangesproken. Zij zouden van u hebben geëist dat u gif zou mengen in het brood dat aan leden van de KDP (Koerdische Democratische Partij) werd verkocht. Mocht u deze eis niet inwilligen, dreigden zij ermee u te vermoorden. Zij zouden eveneens over informatie beschikken dat uw vader in zijn functie

als Baathlid bepaalde personen zou hebben verklikt. Dit zou tot hun dood hebben geleid. Zij dreigden er eveneens mee de stammen, waartoe deze personen behoorden, op de hoogte te stellen dat uw vader een verrader was, zodat u het risico liep - bij wijze van wraak - te worden vermoord. Zij zouden u twee weken bedenktijd hebben gegeven om een antwoord te formuleren op hun eis. Vijf dagen later zouden zij u een tweede maal hebben aangesproken. Zij zouden u hebben gedwongen direct een antwoord te geven. U zou hebben ingestemd met de eis. Zij zouden binnen de week het gif aan u overhandigen. De volgende dag zou u zijn ondergedoken bij een vriend. Op 10 of 11 september zouden deze onbekenden een dreigbrief hebben achtergelaten bij uw ouderlijk huis waarin werd gesteld dat zij u of een familielid zouden vermoorden. U besloot daarom op 17 september 2011 Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 6 oktober 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. U brengt immers onvoldoende elementen aan die uw bewering ondersteunen te worden geïsoleerd door onbekenden.

U stelt dat u werd aangesproken door onbekenden, dewelke u de opdracht gaven gif te mengen in het brood dat verkocht werd aan leden van de KDP (CGVS, pg.7). Indien u dit zou weigeren, zouden zij aan enkele Koerdische stammen bekend maken dat u de zoon van een Baathist was die op zijn beurt Koerden had laten arresteren. Zodoende zouden deze stammen hierin een reden vinden om u te vermoorden (CGVS, pg.8). Dient echter te worden opgemerkt dat deze onbekenden geen troef in handen hadden. Uw vader zou in uw stad Makhmur reeds lang bekend hebben gestaan als een Baathist die tegen de Koerden had gewerkt, dit was geen nieuws (CGVS, pg.4). Nochtans kon u ruim acht jaar in het werkgebied van uw vader blijven wonen (CGVS, pg.15) zonder enige represaille ten aanzien van uw persoon (CGVS, pg.12). Bovendien zouden deze stammen hebben geweten dat uw vader diegene was die enkele van hun stamleden had verklikt (CGVS, pg.12). Er kan dan ook worden gesteld dat indien zij echt wraak wilden nemen op de nabestaanden van uw vader, zij dit gedurende deze acht jaar zonder veel moeite hadden kunnen doen. Nochtans liet men u met rust wat er eerder op wijst dat zij u niet aansprakelijk stelden voor de daden van uw vader. Uw familie woonde immers al sinds 1996 in Makhmur (CGVS, pg.3) en uw vader stond bekend als zijnde een Baathist (CGVS,pg.4). Er dient dan ook geen betoog dat er niet veel speurwerk nodig was om u, of iemand anders van uw familie, terug te vinden indien men werkelijk belust was op wraak. Nochtans zouden deze stammen uw familie nooit eerder hebben belaagd (CGVS, pg.12). U stelt hierop dat deze families misschien dachten dat u niet meer in Makhmur woonachtig was (CGVS, pg.13). Deze verklaring is, bovenstaande opmerkingen in acht genomen, weinig waarschijnlijk te noemen. Daarop geeft u aan dat deze onbekenden misschien wel door deze stammen naar u waren gezonden (CGVS, pg.13). Ook dit lijkt weinig waarschijnlijk daar dit zou betekenen dat uw belagers ook Koerden waren en het wel zeer onwaarschijnlijk is dat zij u zouden vragen om precies Koerdische partijleden te vergiftigen (CGVS, pg.7). Het is bijgevolg onbegrijpelijk dat deze onbekenden van u zouden hebben geëist dat u gif zou mengen in het brood van KDP-leden met een dreigement dat uw loyaliteit niet kon afdwingen, aangezien de stammen met grote waarschijnlijkheid al wisten wie de verklikker van hun familieleden was. In hetzelfde verband dient ook aangestipt dat u zelf niet kon verduidelijken over welke stammen uw belagers het hadden; u kan deze niet benoemen (CGVS, p. 13).

Ook om volgende reden kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw relaas. Zo zouden zij gezegd hebben dat u zou gedood worden indien u een samenwerking met hen weigerde (CGVS, pg.8). De dwingendheid achter de woorden 'gedood worden' impliceert dat er u geen andere optie werd geboden. Het was of meewerken, ofwel worden gedood. Het is dan ook absurd te noemen dat uw belagers u vervolgens genereus twee weken bedenktijd gaven (CGVS, pg.9) toen zij uw aarzeling opmerkten en zij tegemoet kwamen aan uw vraag hierover eerst te willen nadenken (CGVS, pg.9). Uiteindelijk zouden zij u 'enkel' vijf dagen bedenktijd hebben gegeven alvorens zij een definitief antwoord wilden (CGVS, pg.9). Opmerkelijk genoeg zouden zij - na uw instemming - zich nog steeds niet genoodzaakt hebben gevoeld enige haast te zetten achter de uitvoering van dit plan, daar zij vervolgens zouden hebben gezegd u binnen de week het gif te overhandigen (CGVS, pg.9). Deze werkwijze roept dan ook grote vraagtekens op aangezien zij hun kwalijke bedoelingen kenbaar hadden gemaakt, zonder enige garantie te hebben dat u uiteindelijk het plan zou uitvoeren. Daarenboven gaven ze u ruimschoots de tijd om deze taak - die overigens weinig voorbereiding vroeg - uit te voeren. Er kan van worden uitgegaan dat dergelijke milities veel voorzichtiger, 'cleaner' en efficiënter te werk gaan om

arrestaties door autoriteiten te vermijden en hun doel te bereiken. Met een dergelijke werkwijze gaven ze u aldus de tijd om aan uw opdracht onderuit te geraken.

Toen u bij een vriend was ondergedoken zouden zij u echter wel nog een dreigbrief hebben gestuurd dat zij u of één van uw familieleden zouden vermoorden (CGVS, pg.10). Merkwaardig genoeg zou u dit dreigement ten opzichte van uzelf geheel ter harte hebben genomen, maar zou u er geen erg in hebben gezien dat uw gezin nog op hetzelfde adres bleef wonen (CGVS, pg.11), waar overigens de dreigbrief werd afgeleverd (CGVS, pg.10). Aldus kon u niet uitsluiten dat - indien men u niet onmiddellijk zou terugvinden - deze onbekenden zich op uw familie zouden richten en hen iets zouden aandoen. Zij hadden immers hun kwalijke bedoelingen aan u kenbaar gemaakt en u heeft hun eis niet ingewilligd. Bovendien bleek u niet meer vindbaar, wat uw familie tot een gemakkelijk doelwit maakte. Er kan daarenboven worden verwacht dat deze onbekenden hun 'dreiging' zouden waarmaken eens uw weigering om met hen samen te werken duidelijk werd en hierop deze Koerdische stammen zouden informeren over wie u was, in zoverre zij dit al niet wisten. Opmerkelijk genoeg zouden er zich tot aan uw vertrek uit Irak op 17 september geen Koerdische stamleden noch andere verdachten bij uw familie hebben aangediend (CGVS, pg.14).

Dient ten slotte te worden opgemerkt dat u niet weet wat er zich na uw vertrek uit Irak mogelijks nog heeft afgespeeld. U stelt dat u geen contact heeft gehad met uw familieleden daar u niet weet waar zij naartoe zijn gegaan. Bovendien zou u over geen enkele contactgegevens beschikken van andere personen (familie, vrienden, kennissen, burens) in Irak. Gezien de ernst van de situatie en de mogelijke dreiging waaraan uw familie onderhevig kon zijn (CGVS, pg.10), kan moeilijk worden begrepen waarom u er niet zou hebben aan gedacht om tijdens het voorbereiden van uw vlucht, de nodige gegevens te verzamelen die enig contact achteraf mogelijk zouden maken zodat u zich kon informeren over de veiligheid van uw gezin (CGVS, pg.12). U zou zich er evenmin van hebben vergewist of uw gezin over een veilig onderkomen kon beschikken na uw vertrek uit Irak (CGVS, pg.11). Een dergelijke houding ten opzichte van uw gezinsleden valt niet te verklaren in het licht van de door u beweerde vrees voor vervolging. Dit alles doet verder afbreuk aan uw relaas.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas, kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. De documenten die u ter staving van uw relaas voorlegt, namelijk uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit en uw afkomst aan, elementen die op dit ogenblik niet door het CGVS worden betwist.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991,

84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder wijst in de bestreden beslissing terecht op het tijdsperiode van acht jaar waarin verzoeker en zijn familie ongemoeid werden gelaten; indien verzoekers beweerde bedreigers echt wraak wilden nemen op de nabestaanden van zijn vader konden zij dit gedurende acht jaar doen. Men liet echter verzoeker met rust en de stammen hebben zijn familie tussen 2003 en 2011 nooit belaagd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is niet plausibel dat de families dachten dat verzoeker niet meer in Makhmur woonde daar verzoekers familie al sinds 1996 in Makhmur woonden en zijn vader bekend stond als zijnde een Baathist (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4). Verzoeker tracht deze vaststelling te weerleggen door zijn vrees te benadrukken, terwijl het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Met betrekking tot de beweerde deadline door de terroristen, volhardt verzoeker in reeds eerder afgelegde verklaringen, die echter geen nieuw licht kunnen werpen op de gedane vaststellingen. Het is niet aannemelijk dat verzoekers beweerde bedreigers hun kwalijke bedoelingen kenbaar hadden gemaakt zonder enige garantie te hebben dat verzoeker uiteindelijk het plan zou uitvoeren. Daarenboven gaven ze hem veel tijd om deze taak uit te voeren, terwijl er van dergelijke militieën kan verwacht worden dat deze veel efficiënter te werk gaan.

Gelet op de ernst van de situatie en de mogelijke dreiging waaraan verzoekers familie onderhevig kon zijn, kan er worden verwacht dat verzoeker er alles aan zou doen om informatie over de recente situatie van hem en zijn familie te bekomen. Verzoeker weet niet wat er zich na zijn vertrek uit Irak mogelijks heeft afgespeeld, aangezien hij er niet aan gedacht heeft om contactgegevens te verzamelen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 12) Verzoeker toont niet aan ook maar enige poging te hebben ondernomen teneinde contact met zijn familie te bewerkstelligen. De bewering dat verzoeker de enige persoon was die bezit had van een gsm-toestel is onvoldoende om tot de onmogelijkheid van een contactname te besluiten.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaas. Kritiek op de overige, overvloedige motieven van de bestreden beslissing vermag derhalve op zich niet te leiden tot een hervorming van deze beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsverplichting, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Zijn identiteit en herkomst van Mosul in de provincie Ninewa worden niet betwist. Objectieve informatie toont het tegendeel aan van wat het CGVS stelt in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar het "*Reisadvies Irak*", uitgegeven door de Belgische overheid, alsmede naar een aantal internetartikelen. Voorts voegt hij een e-mail bij het verzoekschrift betreffende het verschil tussen de cijfers van Iraq Body Count en de Iraakse regering. Verzoeker betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Irak niet stabiel is, dat aldaar nergens de veiligheid van gewone burgers kan worden gegarandeerd en dat in alle provincies geweld en aanslagen dreigen. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verzoeker stelt nog dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het asielbeleid van andere Europese landen niet relevant is, gelet op de specificiteit van de Belgische wetgeving inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub 2.2.*

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub 2.2.* gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat in Mosul nog veiligheidsincidenten voorkomen, doch bij de beoordeling van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met diverse objectieve elementen. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt besproken, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van de incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Uit deze informatie, waarin terdege rekening wordt gehouden met het feit dat in verzoekers regio van herkomst nog bomaanslagen en doelgericht geweld voorkomen, blijkt dat het geweld dat nog plaatsvindt in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont. Dit wordt overigens bevestigd door de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 4 tot 6). Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies dient te worden opgemerkt dat de inhoud niet opweegt tegen de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier (*ibid.*, bijlage 3). Deze tekst, waarin bovendien slechts op zeer algemene wijze en in enkele zinnen wordt ingegaan op de situatie in verzoekers regio van herkomst, heeft immers tot doel advies te verstrekken aan reislustige personen, maakt daartoe een analyse van de veiligheidssituaties en -risico's voor reizigers en houdt daarbij expliciet rekening met het feit dat buitenlanders in Irak specifiek doelwit uitmaken van bepaalde acties. Als dusdanig heeft het geen betrekking op de veiligheidssituatie en -risico's voor Iraakse burgers. Wat verzoeker tracht aan te tonen middels de neergelegde mail van Iraq Body Count omtrent het verschil tussen hun cijfers en deze uitgaande van de Iraakse regering wordt door verzoeker in het geheel niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS